

En dag satt Loango med Kassango på fördäcket och spejade vidt omkring. Ingenstädes visade sig en räddande strand. Men afgörandet nalkades, ehuru på annat sätt, än han hoppades. Fjerran bort vid yttersta horisonten upptäckte han en mörk punkt, som synbarligen kom allt närmare. Han gjorde Kassango uppmärksam derpå, och båda bemödade sig att utforska det obekanta föremålets egentliga beskaffenhet.

— Det är ett skepp! — ropade Kassango.

— Nej, det är icke möjligt, — svarade Loango. — Jag ser hvarken segel eller master; det måste vara ett litet fartyg, en svag, obetydlig båt.

Och Loango förmodade riktigt. Vraket kom med hvarje minut närmare det obekanta föremålet, och snart igenkände båda tydligt en lätt båt, som sattes i rörelse af en enda hvit man. Han rodde skeppet till mötes, vinkade, ropade och bemödade sig på hvarjehanda sätt att leda uppmärksamheten på sig. Loango tvekade, om han skulle hjälpa den hvite eller om han skulle öfverlemna honom åt hans öde. Han misstrodde hela släktet; men Kassangos hjerta kände deltagande för den ensamme mannen, och han bad Loango upptaga honom.

— Det är ju blott en! — sade han. — Han kan icke skada oss, men väl torde det stå i hans makt att styra vårt skepp och föra oss till hemmet. Vi vilja lofva honom rik belöning, om han för oss till Afrika, och hota honom med